

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ

Τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα

Του ΣΠΥΡΟΥ ΛΥΚΟΥΔΗ

Πριν καν συμπληρωθούν οι συμβολικές πρώτες 100 ημέρες διακυβέρνησης από την «πρώτη φορά» συγκυβέρνηση του αριστεροδεξιού λαϊκιστικού σχήματος ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, καταρρέουν με ταχύτατο ρυθμό όλοι οι μύθοι πάνω στους οποίους χτίστηκε η εκλογική επιτυχία και η μετεκλογική επικοινωνιακή καταιγίδα για τη διατάρποσή τους, με γλωσσική διαστροφή που θα ζήλευε ακόμη και ο Όργουελ.

να προς ένα τα επικοινωνιακά «διαπραγματευτικά» επιχειρήματα, έμπλεα αυταπατών, ψευδαισθήσεων, στρουθοκαμπλισμού αλλά και σκόπιμου αλλοθωρισμού προς το εσωτερικό φιλοθεάμον κοινό διαλύονται μετά την εκτυφλωτική έκρηξή τους στον αέρα: το «κούρεμα» του χρέους, ο συνασπισμός των χωρών του Νότου, η πρόσχαρη προσέλευση των εταίρων για την εκμάθηση ελληνικών χορών υπό τον πίκο ζουρνάδων, ντασουλιών και λύρας κι άλλα ωραία και συμπαθητικά ευτράπελα ονειρικών προσδοκιών. Η κυβέρνηση εντούτοις εξακολουθεί να ποντάρει στην καλοστημένη από καιρό αντι-μνημονιακή χίμαιρα. Άλλα κι αυτή ξεθωριάζει, στη θέα ενός ενδεχόμενου τρίτου Μνημονίου συριζικής συνυπογραφής. Η διαπραγματευτική αυτοπαδίγευση της κυβέρνησης, απόρροια της υπεροψίας, του ναρκισσισμού, της ιδεοληψίας και της παντελούς έλλειψης σχεδίου, στρατηγικής και τακτικής και σαφούς ευρωπαϊκού προσανατολισμού, αποτελεί αποκλειστικά δική της ευθύνη. Με την αλλοιορόσαλλη και αντιφατική πολιτική της κατάφερε να αποδειχθεί και τις ελάχιστες ου μην σημαντικές, ευρωπαϊκές και άλλες φωνές συμπάθειας και πρακτικής αρωγής. Επιτικες άγαρμα και τα ισχνά γαιοπολιτικά της χαρτιά. Τα έκαψε κι αυτά. Συνάμα δε, «ανακαλύπτει» εσωτερικούς εχθρούς με δικαστική και εμφυλιοπολεμική απερισκεψία, τη στιγμή που το ζητούμενο είναι η συμφωνία με τους εταίρους μας και η μεγαλύτερη δυνατή στήριξη της από όλες τις εσωτερικές φίλο-ευρωπαϊκές δυνάμεις. Η Ευρώπη αλλάζει, με μικρά αλλά δραστικά βήματα. Αλλάζει ερήμην μας, ενώ ταυτόχρονα είμαστε πλήρως αποκλεισμένοι από τις αγορές. Έχουμε μείνει χωρίς πραγματικούς φίλους και συμμάχους. Μια sui generis χώρα, που αρνείται πεισματικά να ακολουθήσει το δρόμο των προηγμένων χωρών. Αντίθετα, κατεδαφίζει ότι θετικό έχει επιτευχθεί μέχρι τώρα με τόσες θυσίες, άδικες εν πολλοίς, αλλά που έφεραν κάποιο ισχνό αποτέλεσμα. Απωλέστηκε. Ο αντιμεταρρυθμιστικός οίστρος, ο ολοκληρωτική νοοτροπία, η εσπευσμένη εκπλήρωση «συμβολάδων» με τις συντεχνίες, τα αναπάντηπτα ερωτηματικά με τα αεροσκάφη της

Λόκκιντ, οι Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, η επιστροφή της φαυλότητας στην Παιδεία, η ανύπαρκτη μεταναστευτική πολιτική, η κομματική κατάληψη του κράτους, ο ασφυκτικός κρατικός έλεγχος και η κομματική νομενκλατούρα της δημόσιας τηλεόρασης, η φυγή των επενδυτών, η Υγεία και το Ασφαλιστικό Σύστημα υπό κατάρρευση, δίνουν την εικόνα μιας νέας αριστερής πελατειακής «πρωτοπορίας».

Η κυβέρνηση είναι ανίκανη να κυβερνήσει. Ενώ η ανεργία καλπάζει, η ύφεση έχει επανέλθει, η οικονομία καταρρέει καθημερινά, οι πολίτες ψυφίζουν και με την απόσυρση των καταθέσεών τους.

Η ελπίδα που επαγγέλθηκε ο ΣΥΡΙΖΑ προεκλογικά εξανεμίζεται. Πεθαίνει, βέβαια, τελευταία. Αλλά αργοπεθαίνει. Στη θέση της εγκαθίσταται η αβεβαιότητα, η ανουσυχία και η απελπισία. Επανέρχεται ο φόβος, σχηματίζεται το βουνό της δυσφορίας, φουντώνει και πάλι ο θυμός των πολιτών. Είναι αρνητικά συναισθήματα. Ενώ αυτό που χρειάζεται η χώρα για να αλλάξει και να ακολουθήσει την πορεία των προηγμένων χωρών είναι η συνειδητοποίηση των διεθνών και εσωτερικών της περιορισμών αλλά και των δυνατοτήτων της, η μακρόχρονη, συνεχής, σχεδιασμένη προσπάθεια. Εμείς όμως εξακολουθούμε να διαφωνούμε εν μέσω απαράδεκτων ύβρεων και προπο-

λακισμών κατά των διαιφωνούντων, τόσο για τη διάγνωση όσο και για τη θεραπεία των προβλημάτων μας.

Οι επιλογές της κυβέρνησης είναι πλέον, δυστυχώς, τραγικές και καμία «φυγή προς τα εμπρός» με τις πομφόλυγες περί δημοψηφισμάτος ή εκλογές δεν πρόκειται να τη σώσουν. Δεν πρόκειται να βελτιώσουν την κατάσταση. Αντίθετα, κινδυνεύουν με

αυξημένες πιθανότητες να

οδηγήσουν στο απευκταίο ατύχημα και στην ολοκληρωτική κατάρρευση. Μόνη της έσκαψε το λάκκο της. Επιδεινώνει διαρκώς τη διαπραγματευτική της θέση. Εάν τελικά θέλει κάποια συμφωνία γιατί άραγε σφίγγει όλο και πιο πολύ το βρόχο της οικονομικής ασφαλίσιας στο λαιμό της καταφεύγοντας στον εσωτερικό δανεισμό; Εάν, πάλι, επιδιώκει εξ αρχής τη ρήξη και τηρεί απλώς τα προσχήματα γιατί έχει εξαντλήσει η ίδια και τα τελευταία αποθέματα οικονομικής αντοχής;

Μπροστά γκρεμός και πίσω ρέμα. Διότι, δυστυχώς η επιλογή πλέον δεν είναι μεταξύ γκρεμού και «έντιμου συμβιβασμού» αλλά μεταξύ ενός επονειδιστου συμβιβασμού με την ελαιφρότερη δυνατή πρόσκρουση στα βράχια και μιας ολικής, άτακτης καταστροφής.

Διότι καταρρέει και ο τελευταίος μύθος της δήθεν «σκληρής» διαπραγμάτευσης έναντι των άκαρπων εταίρων μας των οποίων τις απαιτήσεις δεν γνωρίζουμε. Οι προπαγανδιστές της κυβέρνησης των ποπ παρερθούνται στην κοινή γνώμη με τις δικές τους εκδοχές περί των απαιτήσεων των δανειστών μας και επί αυτών «διαπραγματεύονται» φωναχτά, εις επίκοον όλων, δηλαδή

με τον εαυτόν τους. Για να συγκαλυφτεί το γεγονός ότι στην ουσία η κυβέρνηση επαιτεί και εκλιπαρεί με απλωμένο χέρι τα δανεικά ενώ ούτε μια στοιχειώδη και προσχηματική ενδιάμεση συμφωνία μέχρι τον Ιούνιο δεν έχει καταφέρει να επιτύχει για να πάρει κάποια μικρή παράταση στα αδιέξοδά της, παρά την «πολιτική διαπραγμάτευση».

Η κυβέρνηση «διαπραγματεύεται» με το δικό της πιστόλι στον κρόταφο. Απειλεί φίλους και «αντιπάλους» με την αυτοκτονία της. Δεν φαίνεται όμως να συγκινεί. Παίζει με τον εαυτό της ρωσική ρουλέτα. Απλώς, οι γύρω της στοιχηματίζουν σε κάθε γύρο, όπως στη συγκλονιστική εκείνη σκηνή στην ταινία «Ο Ελαφοκυνηγός» με τον Christopher Walken. Οπότε, το τέλος, μοιραίο. Αναπόφευκτο. Θέμα ενός επόμενου κλικ της σκανδάλης.

Ελάχιστος χρόνος έχει απομείνει πλέον. Βρισκόμαστε ήδη στον προθάλαμο του φρενοκομείου. Όλοι ελπίζουν ότι δεν θα εισέλθουμε τελικά. Το εύχομαι. Άλλα δεν είμαι βέβαιος. Κι αν οι τελευταίες ελπίδες των πολιτών έχουν εναποτεθεί πλέον στον ίδιο τον κ. Τσίρα που ερώτημα είναι αν είναι σε θέση να αντιληφτεί την τραγική κατάσταση, αν θέλει ή αν μπορεί να αλλάξει πλεύση, αν τολμά να θέσει το συμφέρον της χώρας πάνω από το στενό κομματικό συμφέρον. Είναι ήδη εξ ορισμού αντίθετα. Οφείλει να βρει τις λύσεις εντός του ευρώ, όπως επιτάσσει η λαϊκή εντολή, «νωπή» ακόμα, εντός των διεθνών συμμαχιών της χώρας που διασφαλίζουν την ασφάλεια, την ευημερία και την προσοπική της, επιλογή που η κοινή γνώμη εξακολουθεί να υποστηρίζει με συντριπτική πλειοψηφία. Θα πρέπει, όμως, να αναλάβει επιτέλους τις ευθύνες του ενώπιον του ελληνικού λαού και της χώρας. Η περίοδος χάριτος και της σχολικής εκδρομής τέλειωσε. Οι πολίτες απαιτούν λύση, συμφωνία, εδώ και τώρα. Έπαιψαν πλέον να εμπιστεύονται την κομπορόμονα και παραπλανητική κυβερνητική προπαγάνδα. Έχει ο κ. Τσίρας την πολιτική βούληση; Μπορεί; Τολμά να αναλάβει τις ευθύνες δύσκολων για τον ΣΥΡΙΖΑ αλλά αναγκαίων για τη χώρα αποφάσεων; **Α**

'Ο Σ. Λ. είναι ΣΤ' Αντιπρόεδρος της Βουλής και βουλευτής Α' Αθηνών με ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ.'

ΤΟΜΑ Ο Κ. ΤΣΙΡΑΣ ΝΑ ΑΝΑΛΑΒΕΙ ΤΙΣ ΕΥΘΥΝΕΣ ΔΥΣΚΟΛΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΡΙΖΑ ΆΛΛΑ ΑΝΑΓΚΑΙΩΝ ΓΙΑ ΤΗ ΧΩΡΑ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ: